

ἀποτονάω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. *τονῶ* = ἐνισχύω.

Ἀναπαύομαι.

ἀποτόνημα τό, Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτονάω.

Ἀνάπαυσις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάπασις 1.

***ἀπότονος** ἐπίθ. (I) ἴοτονος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποτείνω.

1) Πολὺ εὐρύς: Τὸ σπῖτιν μας ἔν' ἴοτονον τδαὶ σελ-λώ-ν-νον τὰ βολίκια (καμπυλοῦνται τὰ δοκάρια). 2) Ἐπὶ ἀνθρώπου, πλατύσωμος: Ἰότονος ἄδρωπος.

***ἀπότονος** ἐπίθ. (II) ἴοτονος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. οὐς. τότος.

Ὁ μὴ στερεός: Ἰότονος τράβες. Τὸ σπῖτιν μου ἔν' ἴοτονον, γιατί ἤρτεν κομ-μάτιν πλατὺν τδ' οἱ τράβες λ-λίον κοντές.

ἀποτόξαρος ἐπίθ. Κύπρ. ἴοτόξαρος Κύπρ. ἴοτά-ξαρος Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. τόξαρος.

Ἀκίνητος μὲ τεταμένα καὶ ἄκαμπτα μέλη, συνήθως ἐπὶ τοῦ ἐκ ψύξεως ἀποθανόντος ἔνθ' ἀν.: Ἐμεινε ἴοτάξαρος. Συνών. κοκκαλωμένος (ἰδ. κοκκαλώνω).

ἀποτοξαρών-νω Κύπρ. ἴοτοξαρών-νω Κύπρ. ἴοτα-ξαρών-νω Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. τοξάρι.

1) Πίπτω ἐκτάδην καὶ μένω ἀκίνητος μὲ τεταμένα μέλη ἔνθ' ἀν.: Ἀ, ρὲ καταραμένε, ἴοταξάρωσες! 2) Γίνομαι σκληρὸς καὶ ἄκαμπτος ἐκ ψύξεως ἔνθ' ἀν.: Ἐμεινε ἔξω τὴν νύκταν εἰς τὸ πάος τδ' ἴοταξάρωσεν, τὰ θέργα του τδαὶ τὰ πόδια του ἔμειναν μονόξυλα τδ' ἐν κλεινίσκουν. Συνών. κοκκαλιάζω, κοκκαλώνω, ξυλιάζω. 3) Ἀποθνήσκω καὶ μένω σκληρὸς καὶ μὲ τεταμένα μέλη ὡς ἐκ ψύξεως ἀποθανόντος, συνήθως σκωπτικῶς ἔνθ' ἀν.: Ἐμεινε τὴν νύκταν ἔξω μέσ' ὅς τὰ διόνια τδ' ἴταξάρωσεν, πὺν τὸ πουργὸν ἡῦραν τον ἴοταξαρώμενον.

ἀποτος ἐπίθ. Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀποτος.

1) Ὁ μὴ πῖων ἢ ὁ μὴ ποτισθεὶς, ἐπὶ ἐμψύχων: Ἐν-γὰ ποτίσω τὸν γαρόν μου, γιατί ἔνι ἀποτος. || Παροιμ. Ἐπῆεν ὅς τὴν βρύσιν τδ' ἤρτεν ἀποτος (ἐπὶ τοῦ φθάνοντος μὲν εἰς τὸ τέρμα, μὴ πραγματοποιοῦντος ὁμως τὸν σκοπὸν του). Παίρνει σε τδαὶ φέρνει σε ὅς τὴν βρύσιν ἀποτον (ἐπὶ ἐπιτηδεῖου ἀνθρώπου). Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Σοφοκλ. Αἴ. 324 ἄσι-τος ἀνὴρ, ἀποτος. 2) Ὁ μὴ ἀρδευθεὶς, ὁ μὴ ποτισθεὶς, ἐπὶ ἀψύχων: Χωράφκια ἀποτα. || Ἄσμ.

Βλαστῶ τδαὶ γίνουμαι δειντὸν μὲ κλώνους τδαὶ μὲ φύλλα τδαὶ σὺν μὲ φίν-νεις ἀποτον τδαὶ ξερανίσκω, θ-δύλλα!

Πβ. ἀπῖωτος, ἀπότιστος.

ἀποτόσος ἀντων. δεικτικὴ ἀμάρτ. ἀπατόσος Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τῆς ἀντων. τόσος, παρ' ἦν καὶ ἀτόσος.

1) Τόσος κατὰ τὴν ἡλικίαν: Ἐνου'νε ἀπατόσος κι ἀκο-μὰν νὰ δέντς τὸ βρακί σ' κ' ἐπορεῖς (ἔγινες τόσοσιν μεγάλος καὶ ἀκόμη δὲν ἤμπορεῖς νὰ δένης τὸ βρακί σου). Ἐνου'νε ἀπατόσοςσος κι ἀκομὰν νὰ χτενίσαι κ' ἐγροικᾶς. 2) Τόσος κατὰ τὸ μέγεθος: Οὐλτς ἂν δίγω ἀπατόσος τρανὰ κομμάτια, ἔμην τιδὲν κ' ἀπομέν' (ἂν δώσω εἰς ὅλους τόσος μεγάλα κομμάτια, εἰς ἐμὲ τίποτε δὲν μένει).

ἀποτότε ἐπίρρ. κοιν. ἀπουτότε βόρ. ἰδιώμ. ἀποστότε Νάξ. κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. ἀποτότες Κύπρ. κ.ά. ἀπότοτες Σύμ. ἀποστότες Κρήτ. Σίφν. ἀποστοτεσὰ Κρήτ. κ.ά. ἀποστοτεσὰς Κρήτ. ἀπουστοτεσὰς Κρήτ. ἀπειτότες Πόντ. (Σούρμ.) ἀπεστοτές Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. ἀπέτουτι Λέσβ. ἀπέτουτι Λέσβ. ἀποτότεσδα Πελοπν. (Μάν.) ἀποτοτεσδὰ Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀποστατότες Κρήτ. ἀποστατότεσας Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. τότε. Ὁ τύπ. ἀποστότες καὶ παρὰ Φωσκόλ. Φορτουν. πρᾶξ. Α στ. 297 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) ἀποστότες ὡς ἐδὰ.

Ἐκτοτε ἔνθ' ἀν.: Ἀποτότε δὲν τὸν ξαναεῖδα. Ἀποτότε εἶν' ἄρρωστος κοιν. Ἀπουστοτεσὰς οἱ-ῖ-ἀνθρώποι ἀρχινίξανε κ' ἐβάνανε νοῦ Κρήτ. Ἀποτότεσδα ἔχω νὰ ξανάρθω - δὲν ξαναπέραςα κττ. Μάν. Συνών. ἀποτοτεσδαεκειά.

ἀποτοτεσδαεκειά ἐπίρρ. Κῶς ἀποτοτεσδαεκειά Κῶς Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποτότε, τοῦ προσσηματισμοῦ δὲ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἐκειά, δι' ὃ ἰδ. ἐκεῖ.

Ἀποτότε, ὃ ἰδ.: Ἄσμ.

Καὶ ἀποτοτεσδαεκειά καὶ τῶρα τρέμει κόμα.

ἀποτούκ-κου ἐπιφών. Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιφών. τούκ-κου.

Λέγεται ἢ λέξις πρὸς δήλωσιν τῆς παύσεως τοῦ ἤχου ἐκφραζομένου διὰ τοῦ ὀνοματοποιημένου τούκ: Αἰνιγμ. Τὴν ἡμέραν τούκ-κου τούκ-κου | καὶ τὴν νύκταν ἀποτούκ-κου (ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων).

ἀποτουντουνίζω Πόντ. (Ὁφ.) ἴοτουντουνίζω Κύπρ. — ΧΠαλαῖς. Τὰ παρὰπ. τοῦ τσουροῦ 5 ἴοτουντουνίζω Κύπρ. ἴοτουντουνῶ Κύπρ. (Καρπασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τουντουνίζω.

1) Διασεῖω, δονῶ τι ἰσχυρῶς, κάμνω τι νὰ τρέμη Κύπρ. (Καρπασ. κ.ά.) Πόντ. (Ὁφ.) — ΧΠαλαῖς. ἔνθ' ἀν.: Κρούω τὸι ἀποτουντουνίζω σε! (ἀπειλή) Ὁφ. Ἐποτουντουνίστηκα πὺν τὸν ἄπ-πηδον τδ' ἐσαλέψαν τὰ κόκκαλά μου. Πὺν τὲς πουμεπουρκὲς ἴοτουντουνίζεται τὸ σπῖτιν (πουμεπουρκὲς = βρο-ντές). || Ποίημ.

Ἐγὼ ἀπὺν τὸ κάχριν μου πολλὲς φορὲς φουρχίζω

τδαὶ πὺν τ' ἀναστενάματα τὴν γῆν ἴοτουντουνίζω

ΧΠαλαῖς. ἔνθ' ἀν. Συνών. τραντάζω. 2) Μέσ. ἀφη-νιάζω Κύπρ.: Ἡ μούλα ἴοτουντουνίστηκεν. 3) Μέσ. ἀπαυδῶ, κουράζομαι τόσοσιν πολὺ, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ κάμνω τι Πόντ. (Ὁφ.) 3) Μέσ. ἐκτείνω τὰ μέλη τοῦ σώματος ἐξ ἀδιαθεσίας Κύπρ. (Καρπασ.): Ἰοτουντουνοῦμαι πολ-λὰ τδ' ἀλῶπως ἐν-γὰ μὲ πκιάση ἢ θέρμη (ἀλῶπως = λαλῶπως = ἴσως). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκνεάζομαι, ἔτι συνών. ἀποτζίγκοῦμαι 1, ἀποταυρίζομαι (ἰδ. ἀποτραυῶ Β 2).

ἀποτουντούνισμα τό, ἀμάρτ. ἴοτουντούνισμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτουντουνίζω.

1) Κίνησις ἰσχυρά: Ὅταν ἐτελείωσεν τὴν ὁμιλίαν τῆς τέλει, ἴοτουντουνίζεται τοῦτος ἔναν ἴοτουντούνισμαν μεάλον τδαὶ μεμῖας ἔγινεν ἕνας τρίμματος (ἐκ παραμυθ. τρίμματος = ὁ ἔχων τρία μάτια). 2) Ἐκτασις τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἐξ ἀδιαθεσίας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποτζίγκωμαν.

ἀποτουνῷ ἐπίρρ. Πόντ. (Κερσ.) ἀποτονῷ Πόντ. (Οἰν.) ἀποτονῷ Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. κ.ά.) ἀποτανῷ Πόντ. ἀποτενῷ Πόντ. (Ἰμερ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπειτονῷ Πόντ. (Τραπ.) ἀπειτονῷ Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ.)

Ἐκ τῆς ἀρχ. φρ. ἀπὸ τοῦ νῦν. Ὁ τύπ. ἀποτανῷ ἢ ἐκ τοῦ ἀπὸ τὰ νῦν ἢ ἐκ τοῦ ἀπὸ τανῦν.